

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/204/2016
Identifikačné číslo spisu:	8211208106
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8211208106.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne BARDBYT, s. r. o., so sídlom v Bardejove, Moyzesova 7, IČO: 36 476 633, zastúpenej JUDr. Jozefom Stašákom, advokátom so sídlom v Bardejove, Andraščíkova 3, proti žalovaným 1/ K. P., bývajúcemu v X., F., 2/ Y. P., bývajúcej v X., F., zastúpenými JUDr. Mgr. Drahoslavom Magdziakom, advokátom so sídlom v Bardejove, Dlhý rad č. 16, o zaplatenie 2.795,14 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 2C/8/2012, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. februára 2016 sp. zn. 15Co/373/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. júna 2015 č. k. 2C/8/2012-266 uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 2.795,14 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 2.795,14 eura od 1. septembra 2013 do zaplatenia a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V časti úroku z omeškania presahujúceho výšku 8,50 % ročne žalobu zamietol, vo zvyšnej časti konanie zastavil a rozhodol o trovách konania. Vyhovujúci výrok odôvodnil tým, že žalovaní porušili povinnosť poukazovať preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv. Z vykonaného dokazovania mal dostatočne preukázané, že žalovaní za rok 2011 a 2012 neuhradili celkovo sumu 2.795,14 eura, preto žalobe žalobkyne, okrem zamietajúcej časti a časti, v ktorej konanie bolo zastavené, vyhovel.

2. O odvolaní žalovaných rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. februára 2016 sp. zn. 15Co/373/2015 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil stotožňujúc sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a zároveň rozhodol aj o trovách odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvej inštancie vykonal potrebné dokazovanie a na jeho základe dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny právny záver. Rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní. Navrhli zrušenie rozsudku odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili tým, že v konaní došlo k vade podľa § 237 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb., ďalej len „O. s. p.“ alebo „Občiansky súdny poriadok“), ďalej odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. a dovolacími dôvodmi uvedenými v § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) O. s. p. Pokiaľ ide o vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. d) O. s. p. uviedli, že v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Žalobkyňa totiž voči nim podala ďalšiu žalobu, o ktorej sa rozhodovalo v konaní vedenom súdom prvej inštancie pod sp. zn. 5C/89/2014, pričom pripustením zmeny žaloby uznesením z 28. mája 2014 č. k. 2C/8/2012-145 sa viedli proti žalovaným dve konania s totožným predmetom. Súd prvej inštancie mal preto konanie zastaviť a nie rozhodnúť vo veci samej. Odvolací súd, ktorý na toto pochybenie neprihliadol, postupoval potom rovnako nesprávne. Podľa žalovaných je rozsudok odvolacieho súdu svojvoľný a nedostatočne odôvodnený, pretože tento sa nezaoberal námietkami žalovaných a obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Okrem toho namietali, že súd prvej inštancie nevykonal všetky nimi navrhnuté dôkazy a ani nerozhodol, že návrh na ich vykonanie zamietla. Namiesto toho však súd prvej inštancie v odôvodnení použil dôkazy, ktoré vôbec nevykonal a ani im neumožnil sa k týmto dôkazom vyjadriť, resp. sa s nimi oboznámiť. Dovolanie odôvodnili aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že sa s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie stotožňuje. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných odmietol.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná aj po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. aj nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas na to oprávnenými subjektmi, zastúpenými advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je potrebné odmietnuť.

7. Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. bolo možné dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal.

8. Podľa § 238 O. s. p. dovolanie bolo prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (odsek 1). Dovolanie bolo prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného

v tejto veci (odsek 2) a napokon tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (odsek 3).

9. V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

10. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou z procesných vád vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

11. Vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. a) až c), e) a g) O. s. p. žalovaní nenamietali a ich existenciu po preskúmaní veci nezistil ani dovolací súd.

12. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že v predmetnom súdnom konaní existovala minimálne do 30. septembra 2015 neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je prekážka litispendencie, a teda, že v konaní došlo k vade podľa § 237 ods. 1 písm. d) O. s. p., treba uviesť, že litispendencia je skutočne procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti skúmať, a to bez zreteľa na to, kedy túto prekážku zistí, alebo kedy táto prekážka vznikla. V takomto prípade vždy konanie zastaví podľa § 159 C. s. p. (pôvodne § 83 O. s. p. v spojení s § 104 ods. 1 O. s. p.), pričom zastaví konanie o návrhu, ktorý bol podaný neskôr. Prekážka litispendencie môže byť ale odstránená napr. tým, že konanie bude zastavené v dôsledku späťvzatia jedného z dvoch návrhov. O takúto situáciu ide aj v danom prípade, pričom s otázkou neexistencie tejto žalovanými namietanej procesnej prekážky konania sa dostatočne vysporiadal odvolací súd v rozsudku, v odôvodnení ktorého správne konštatoval, že vzhľadom na právoplatné zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby vedeného súdom prvej inštancie pod sp. zn. 5C/89/2014 prekážka litispendencie odpadla. Právoplatným zastavením skôr začatého konania totiž prekážka litispendencie voči konaniu v prejednávanej veci bola odstránená a nebránila pokračovaniu v tomto konaní a rozhodnutiu vo veci samej.

13. Námetka žalovaných, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 ods. 1 písm. d) O. s. p.; t. j. prekážkou litispendencie, je preto nedôvodná.

14. Žalovaní v dovolaní tvrdili, že im postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.].

15. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. sa rozumel postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na

možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu).

16. Dovolací súd v súvislosti s námietkou žalovaných pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom sa táto norma uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

17. V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“.

18. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v preskúmvanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaných, ako aj dôvody, pre ktoré považoval dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. V dôvodoch rozhodnutia sa dostatočne zaoberal aj námietkami žalovaných uvedenými v odvolaní. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred dovolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku dovolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Keďže odôvodnenie rozsudku dovolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, nemožno mu vyčítať, že je nepreskúmateľný. Žalovaní preto nedôvodne argumentovali, že rozsudok dovolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných.

19. Dovolací súd dodáva, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov v základnom konaní sa nezaobera správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovoláním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

20. Pokiaľ žalovaní namietajú, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

21. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov (strán) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. § 120 ods. 1 O. s. p., resp. i dnešnú úpravu z ustanovení §§ 132 a 185 C. s. p.) a nie účastníkov (strán) konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie

skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

22. Za odňatie možnosti konať pred súdom považovali žalovaní aj nevykonanie dôkazov súdom prvej inštancie, na ktoré ale následne v odôvodnení rozhodnutia poukázal. K tejto námietke žalovaných dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie rozhodnutie odvolacieho súdu z 18. decembra 2014 sp. zn. 16Co/187/2013 použil len ako podklad na posúdenie predbežnej otázky správcovstva bytového domu F., čo mu v tom čase umožňovalo ustanovenie § 135 ods. 2 O. s. p. Nemožno preto súhlasiť so žalovanými, že uvedený rozsudok odvolacieho súdu mal súd prvej inštancie vykonať ako dôkaz listinou. Pokiaľ ide o dôkaz listinami obsiahnutými v spise súdu prvej inštancie sp. zn. 1Cb/55/2008 tieto boli riadne vykonané ich čítaním na pojednávaní uskutočnenom 15. júna 2015, o čom svedčí aj zápisnica z tohto pojednávania (č. l. 224). Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať ani situáciu, kedy súd vykoná prečítaním len podstatné listiny z pripojeného súdneho spisu a nie celý spis. V takomto prípade je nadbytočné vykonávať dokazovanie čítaním listín nemajúcich žiadny vzťah k predmetnej veci. Navyše z obsahu zápisnice z pojednávania konanom 15. júna 2015 je zrejmé (č. l. 225), že žalovaný 1/ nahliadol do spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 1Cb/55/2008, avšak ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania neurobil. Žalovaní preto nedôvodne namietali, že im nevykonaním dôkazov bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.

23. Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že zo spisu vyplýva, že k odvolaniu žalovaných sa vyjadrila žalobkyňa a že odvolací súd vo veci samej rozhodol hoci predmetné vyjadrenie nebolo žalovaným doručované. Žalovaní mali v dovolacom konaní vytvorenú procesnú možnosť poukázať aj na to, že im nebolo doručené vyjadrenie žalobkyne k ich odvolaniu, a vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré zastávajú názor, že im tým súd spôsobil podstatnú ujmu na ich procesných právach. Avšak skutočnosť, že žalovaní na túto nesprávnosť vo svojom dovolaní ani len opisne nepoukázali (aj keď sú zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom), vedie dovolací súd k záveru, že žalovaní túto nesprávnosť a jej procesné dôsledky vôbec nevnímajú ako ujmu (a už v nijakom prípade ako podstatnú ujmu) na svojich procesných právach (k tomu pozri rozsudok ESEP vo veci Holub proti ČR). V okolnostiach preskúmvanej veci dospel preto dovolací súd k záveru, že aj keď žalovaným nebolo doručené vyjadrenie žalobkyne k ich odvolaniu, nemalo to za následok odňatie možnosti žalovaných pred súdom konať [§ 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.].

24. Žalovaní v dovolaní uplatnili aj dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p.; k týmto námietkam dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (porovnaj napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

25. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v preskúmvanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O. s. p., a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaných ako neprípustné odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) C. s. p. bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

26. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni úspešnej v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalovaným zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

27. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.